

СЛЕД МАРС

автор
Мирчо Табаков

*Навсички, които обичат
фантастиката и са готови
да повярват и в невероятното*

Мирчо Табаков
СЛЕД МАРС

© Мирчо Табаков
® Мирчо Табаков

ISBN 954-799-720-3

Дизайн на корицата: Константина Константинова
Предпечатна подготвка: ЕТ "ЯНО"
Печат: ЕТ "ЙОКО"

България, октомври 1996

СЛЕД МАРС

Светът около нас започна да се променя.

Променят се мислите, чувствата, идеите и гори представите ни. Времената са такива. Две хиляди години след раждането на Христос хората вдигнаха поглед с копнеж към звездите. Като че ли старата майка Земя им отесня и тайнствените глъбини на Космоса започнаха неудържимо да ги привличат, и невидимата нишка със света на звездите започна да проблясва. Един свят тайнствен и загадъчен започна да изплува, но дали ябълката на познанието ще бъде нахапана? Къде сме ние обикновените жители на планетата Земя? Кои сме ние и откъде идваме или за какво сме създадени? Кои е Божият син, който преди 20 века гайде на земята, за да спаси човечеството и кой е неговият всемогъщ Баща?

Светът се изпълни с неизказани въпроси, Вселената зася с нова светлина, а чувството за нещие невидимо присъствие се засили. Тайнствени мистерии и явления доскоро отминавани с мълчание или старательно крити започнаха да излизат наяве и да вълнуват умовете и сърцата на хората. Историята написана в Библията продължава, но страници те и се пишат сега.

Като малък вярвах силно в Историята на сътворението и съществуването на Христос. Ходех редовно на черква и слушах внимателно проповедите, исках да стана добър християнин.

После чудният свят на електрониката завладя мислите ми. Техниката неудържимо ме привличаше.

Започнах от радиото; още преди да завърша училище успях да се запиша в курсове за радиолюбители и неусетно налязох в един нов за мене и вълшебен свят, който денем и нощем ангажираше времето ми.

Особено обичах да работя нощем, когато е тихо и спокойно, и никой не ми пречи да мисля, навик, който запазих и до днес.

Направих си лаборатория, в която изчезвах от света и се усамотявах с мислите и идеите си, а те като че ли ставаха все повече, страни и непонятни понякога, не винаги отговарящи на техническите ми представи, но винаги верни и жизнеспособни.

Като че ли някой ми казваше какво да правя или насочващ ръката ми.

Разбира се обичах и да мечтая, обичам и сега.

Имах си и телескоп, с който нощем гледах звездите или се опитвах да разучавам Луната.

Струваше ми се, че на сън мога да видя още повече, отколкото виждах през малкото оченце на телескопа, че мога да разкажам веригите на земното привличане и да се понеса към звездите, които съдено блещукаха на тъмното небе ревниво пазейки съвсем тайни.

Една нощ, след като работих както обикновено до късно, седнах да почина и неусетно съм задрягал.

Изведнъж се намерих на площада в родния ми град.

Небето над главата ми сияеше, независимо от късния час, а в центъра изрисуван с ярки багри като образ от иконата светлееше лицето на Христос, заобиколен с ореол от освещителна светлина. Благите очи на Спасителя ме гледаха по човешки топло и сякаш ми говореха. Хукнах да чукам по толкова неземно красиво.

Насъбраха се гости хора, взираха се в небето, но нищо не видяхаха. После започнаха да се възмущават задето съм ги видигнал от сън.

Изведнъж, неясно откъде, иззад хълма блесна спон светлина, който се промочваше до иконата. Него хората видяха, но Божият лик си оставаше невидим за тях.

Исках да разбера от къде идва светлината и тръгнах, а те ме последвахаха. Когато стигнахме върха на хълма пред очите ни се откри неописуема гледка. В краката ни се разсипала град, облян в светлина, който сякаш ни канеше.

Заобиколени бяхме от огромни и страни на вид посторойки, каквито до сега не бях виждал. Нямаше живи душа на

около. Водени от любопитството влязохме в една сграда. Необикновеното беше, че отпред, на лицевата страна, стените висяха отделени на известно разстояние от плочата и се получаваше нещо като тераса. В помещенията имаше наредени множество внушителни на вид и непознати нам машини. Вървяхме и се оглеждахме.

Картината се повтаряше етаж след етаж. Някъде, може би на седмия спряхме. Отначало хората разглеждаха машините, но малко по малко им омръзна. Тръгнаха да си вървят. Вратите през, които влязохме обаче се оказаха заключени.

Чу се ропот, който ставаше все по-заплашителен. Тълпата тръгна срещу мене решила, че съм я вкарал в капан. Не знаех какво да правя.

Отстъпвах полека, докато стигнах края на плочата. Само крачка ме делеше от ръба на пропастта, а може би и от вечността. И тогава чух глас, които ми каза:

- Ако искаш да ги спреш, просто види ги ръце!

Прострях ръце, като че исках да ги отблъсна и изведнъж някаква сила сякаш ги отхвърли назад към стените и ги прикова там.

Не вярвях на очите си, а хората стояха втрещени и чакаха. Казах им да започнат да работят на машините, без да знам в същност какво беше тяхното предназначение и какво точно щяха да правят, а вратите се отвориха и... аз се намерих в лабораторията си.

Години след това съм се питал, какво ли послание криеше в себе си този сън долетял отнейде просто така..

Завладя ме мисълта, че това не беше случайно, че някъде около нас сигурно има информация, до която трябва да се доберем. Мислех си, че може би я носят радиовълните, схвашане, което и до днес си остава популярно. Хората очакват да чуят нещо в ефира, да доловят нечии призов от Космоса, да установят връзка с нещо или някой, който далеч извън пределите на нашата галактика се опитва да ни прати съобщение или гори само поздрав.

Тази мисъл не ми даваше мира. Правех какви ли не опити,

но това, което търсех като че ли не беше там? не се долавяше от чувствителните апаратури, не се носеше из въздуха. Ефирът мълчеше.

Завесата пак беше паднала. Тишината ме обгръщаше пълтна и непробиваема. Но аз бях сигурен, че стената се беше пропукала.

Убеден бях, че има нещо извън нас и нашите представи, нещо различно от всичко познато досега и то се беше появило макар и за миг.

Това не ми даваше спокойствие. И наяве и насын се обръщах в мислите си към тази невидима сила, надявайки се да ми даде отново знак.

Между другото прави ми впечатление, че особено напоследък госта хора проявяват интерес към всичко онова, което е свързано с невидимия свят в нас и около нас. Наскоро присъствах на един семинар организиран от асоциация Феномен в залата на НДК. Беше пълно с народ пред касата, имаше и млади и стари, но цената на билетите се стопривисока на някои и просто трябваше да се откажат. Хората чуяха нещо ново и непознато, че има гокоснати и други истини, че преосмислят същността на морални ценности и това е забележително.

Но каква ли ще се окаже истината, която търсих и една ли е тя? Ще ни дари ли познанието в случая щастие или поне спокойствие?

Споменах за семинара, защото между многото посетители имаше и неколцина от онези, които вярват, че имат контакт с онова друго непонятно на мнозина от нас и което наричат извънземен разум. Аз лично дълбоко вярвам, че съществува такова нещо и това е отчасти повод да напиша тази книга, макар че има известни неща, които и на мен ми изглеждат странни и пораждат множеството въпроси.

И в това е може би същността, да си задаваме все повече въпроси, а отговорите да избиват най-различни и все по-нетрадиционни. Дали не трябва да се заслушаме в тях, за да открием поне част от онова което търсих или да повярваме, че сме го открили.

Направих това малко отклонение, за да се опитам по-нататък да обясня една друга случка от моя живот, която се оказа много съществена и оказа силно влияние върху професионалното ми развитие.

Споменах вече, че от малък се увлякох по техниката. Наистина тя ме увлечаше, но ми даваше и препитание.

Обстоятелствата така се стекоха, че още ненавършил шестнадесет години тръгнах на работа.

Средното си образование карах във Вечерна гимназия, след това следвях задочно-радиотехника разбира се. Много трудно ми беше, но все пак вярвах, че преодоляването на трудности от този род възпитава допълнителни качества у човека, а следването най-малко доразвива мисловната дейност. Раздвижва малките сиви клетки в мозъка, изгражда нови вериги, обогатява и обновява заложеното в този неповторим по съвършенство си компютър.

Завършвайки, реших да си избера за дипломна работа разработката на конвертор за директно приемане на сателитна телевизия.

Вълнуващо и много трудно за изпълнение. По това време всичко, което знаех по въпроса беше, че някъде на 36000 км над земята има вече сателит, който излъчва телевизионни програми. По оскъдната информация с която разполагах съмех, че съм наясно поне къде се намира.

Няма да опиствам всички перипетии около разработването на самото устройство. Само човек живял в това време може да разбере колко време и усилия бяха потребни, за да си набавя необходимите елементи. Как само ми се искаше да разполагам с нещо по-добро, по-качествено, за да реализiram идеята си по-пълноценно. Накратко казано-голямо конче падна. Направих действащия модел на конвертора, ама и сателита като че ли не беше там geto си го представях. Около десет месеца ми отне цялата работа.

И скаках да потъх и мислено си пожелавах да ми падне отгоре някой по-истински елемент, да ми го пратят ако искаш да ми помогнат моите извънземни приятели, ето какво се случи.

Седях си една вечер и си гледах спътника. Почивах си с поглед вперен в телевизионния екран, който ми беше като прозорец към света. И докато новини, реклами и филми се никакеха в безспирен поток, изведенъж гледам - през затворена-та врата на лабораторията влиза човек, мъж. Мина си направо през вратата, все едно че я нямаше. Само кимна с глава, и в мъзъка ми нахлу поток от думи, които неизвестни очевидно изричаше.

- Нали искаше да знаеш какво представляват радиовълните?

Това беше отдавна му отвърнах, стара работа. Нали виждаш, че сега се занимавам с друго и то ме интересува повече.

Показах му конвертора, който бях направил собствено-ръчно, запитах и откъде бих могъл да си набавя елементите, които ми трябват, за да стане по-добър? Нали все това ми беше в главата.

Това обаче не му направи никакво впечатление. Просто отмести частта и каза:

- Решили сме да ти покажем какво представляват радиовълните. Ще ти дадем възможност да ги видиш какво представляват в пространството, а после ти ще кажеш дали си доволен.

И се започна

Стоях и гледах като хипнотизиран. Времето спря. Пространството около мене гъмжеше от сфери с различна големина, едни с по-слаби магнитни полета, други с по-силни. Осъзнах, че размерът им е свързан с дължината на вълната и съвсем не е случаен.

Попитах може ли да ми покаже поне една честота отделно, за да видя на пръв път ли съм.

Остана сфера с един размер, другите изчезнаха.

Та това е дължина на вълната около четиридесет сантиметра-възкликах.

- Правилно си разбрал - беше отговорът.

- А, не може ли да забавите движението им, за да видя и механизма на разпространението? - запитах.

И стана нещо фантастично. Видях как със свиването на

първата магнитна сфера се създават 6 такива около нея и силата на първата, създадена в един вертикален дюпол се разпределяше върху новосъздените и така по-нататък всяка от тях създаваше нови около себе си, и процесът продължаваше...

Пространството се изпълваше до безкрай с магнитни сфери.

Така в една плоскост около изльчвателя, радиално се разпространяваше магнитната енергия. През една, полярността се сменяше в зависимост от тока през него. Същото се извършваше и във вертикална посока, но интензивността беше по-слаба.

След това видях как в едно хомогенно поле от такива магнитни сфери, поставяйки проводник с размер равен на половината от дълчината на вълната при преминаване през него сферите създаваха в него електрическа енергия, с честота равна на тяхната.

Извинявам се на технически по-некомпетентните читатели за това дълго обяснение, което може би ще им се стори малко мъгливо, възможно е такова да се стори и на другите, които разбират за какво става дума, но тук целта е не да изяснявам напълно идеята или да я защитавам. Исках да разкажа как се породи, а това е съвсем друго нещо.

Виждах нещо чудно, което totally се различаваше от това, което бях учен в института и същевременно то ми внушаваше мисълта, че истинската антена трябва да има съвсем различна форма от досега съществуващите.

Обърнах се към непознатия си събеседник и му казах как си представям нещата, а той ми отвърна, че след като съм го разбрал мога да направя и новата антена, за което и всъщност беше дошъл.

- Не губи време, ставай и започвай! - бяха последните му думи. А после кимна с глава и изчезна така безшумно както се беше и появи.

Срещата беше завършила.

Беше много любопитно, нямах търпение да видя какво ще се получи. Та нали в света на антените всичко беше

измислено вече. Изглеждаше невероятно, фантастично. Станах веднага и започнах опитите. Направих няколко мотела. Наистина не вървах на очите си. Те работеха и резултатът беше поразителен. Нима наистина нещо ново се беше появило на бял свят?

След като госта дълго я пробвах, се реших и погадох заявление за патент на нов вид антена.

Всичко както му беше реда. Пристигнаха и рецензиите от хабилитирани лица, корифеи в нашия технически свят. Очаквах критиките им, защото съгласно теорията, тя не биваше да работи. Математически модел за нея нямаше.

Иказваха се предложения да се ползува за закачалка, за което би била по-подходяща, имаше и възмущение как човек, завършил висше образование може да предложи такава недоумица за патент.

Дълга история. Създаде се комисия, направиха се изпитания при най-различни условия. Участвуваха и научни светии, и представители на военния. Все същото. Антената потвърждаваше своите качества и напук на всички теории показваше, че е много повече от обикновена закачалка, та даже и биеше другите антени по показатели.

Времето минаваше. Едногодишният срок на заявлата изтичаше и тогава пристигна отговорът от Американското патентно бюро. Признаваха патента и ми изпращаха документа за регистрация, пригружен от няколко реда писмо. Просто ме уведомяваха, че идеята била почти изкристализирана и ако съм бил закъснял с месец, дъга заявлата щяла да бъде направена от груз.

Просто съм ги изпреварил за малко.

Мисля си, ако не беше този среднощен посетител, как ли щях да го направя. ?!

Останалото е почти очевидно. Признаха патента и у нас. Доусъвършенствах идеята си, разработих и различни варианти промишлени образци. Започна производство и антената оживя. Беше възторжено посрещната. Е, това че не я срещате в моя. Беше възторжено посрещната. Е, това че не я срещате в моя патента на пазара е резултат от промените, които настъпиха в нашето общество. Но това не е предмет на нашия разговор.

До тук се опитах да изясня позицията си по отношение съществуването на разум по-могъщ от нашия. Не се старая да ви убедя в нищо, просто споделям някои свои преживявания, а всеки има право на свое тълкуване.

Споменавам отново за това, защото търпва смятам да разкажа за неща, които може да ви се сторят съвсем невероятни. Просто се надявам да проявите известно търпение и да се опитате да вникнете в това, което се опитвам да ви кажа.

Години наред се опитвах да се добера отново до някаква информация. Очаквах нак да се появи някой посетител като предишния, но нищо не ставаше. Мислех си, че са ме забравили. Работех си като преди, правех си разни опити, животът ми течеше без особени емоции - равно и монотонно.

Имаше наистина една любопитна случка. Не търся, че този път някой ми пошуаша какво да правя. Беше една простичка идея, която ми хрумна, докато ремонтирах един телевизор. Може би бях под впечатлението на поредната вихрушка помела за кой ли път Лос Анжелес. Торнадото не е нещо необично за този район, не случайно там минава така наречената Алея на торнадото. Чудех се, няма ли спасение от това бедствие, защото хората събрали, остават без покрий, макар и за известно време. Всеки път отново преживявам ужаса от срещата със стихията.

Ето какво се случи. Бях отворил един телевизор и кабелът му за високото напрежение се беше откачил от кинескана. Наведох се да погледна отблизо и тогава усетих попъль. Изправих се да видя откъде става течение, но вратата беше затворена. Нак погледнах в телевизора и тогава осъзнаях, че въздушната струя извлаче откъм кабела. Хванах го с ръка и го дъргах нагоре, не бърках, около кабела се образуваше въздушна струя. Това беше нещо, което не ми беше правило впечатление, просто не беше се случвало.

Реших тогава да си направя опит като създам условия, подобни на тези в телевизора. Направих един генератор на високо напрежение, свързах единния му полюс със земя, а другия пуснах по кабел на разстояние около двадесетина сан-

тиметра от земята. Въздухът се раздвижи. За да видя по добре какво става запалих една цигара и оставих димът да минава на пътя на кабела. Тогава включих отново високото напрежение и се застъпах. За броени секунди, докато се разсеи успях да забележа, че се получаваше нещо като вихър.

Това, обаче не ми беше достатъчно и реших да опитам с чаша вода, в която пуснах ситни късчета хартия да плуват по повърхността. Включих генератора и хартийките плавно се завъртяха в кръг и това само при 10000 волта. Представям си при милионите волтове в атмосферата какъв вихър се получава.

Е, ако някой от вас е редовен телевизорител, може би е видял онова предаване на мой приятел Емо Розов, който показва опита в моята лаборатория и каза няколко думи по този повод на българските зрители. Американските просто нямаше как да ги чуят, а още по-малко да видят за какво става дума.

Мисля, че ако идеята е вярна, има начин и то прост, да се отвежда този огромен статичен заряд в земята, и да се ликвидира причината още в зародиш.

Мога да кажа и още нещо по въпроса. Не сме ли си задавали въпроса, защо се случва понякога да валят необичайни неща от небето като например жаби или червен дъжд, или разни други неща?

Много впечатляващо и почти свръхестествено. Някога хората са изпадали в паника и са го считали за лоша поличба.

След като направих опита и открих как става забихрянето на въздушния поток, се замислих, какво би станало ако го споменатите жаби, е може и риби да са, или каквото и да е друго. Може да видят и пясък от пустинята. Така статично наелектризираните маси могат да изминат стотици хиляди километри, докато някъде това статично електричество не се разреди.

Мисля, че това е и причината за странното движение на кълбовидната мълния, която описва странни криви летейки из пространството, докато в един момент внезапно се взриви.

Малко се отклонихме от идеята и ви разказах, някои странични неща, които може и да не са свързани точно с присъствието на друг разум, но понеже смятам, че нищо на този свят не става случайно реших да ви кажа и това.

И преги да се върна към моите фантазии, ще завърша темата за случайните хрумвания с още една много проста и лесно приложима практически идея свързана този път със света на космическите изследвания.

Не може да не ви правят впечатление маймунските движения на космонавтите в космическите кораби и изобщо в състояние на безтегловност. Хората лишени от силата на земното притегляне се носят като листа обрулени от вятъра и се опитват да се задържат ловеци се за специално направени за целта ръкохватки.

Дали не би им помогнало, ако нога на летателния апарат наместо с мокет или друга настилка се покрие с т. н. тъкан "магарешки бодил". Както знаете този вид особена са мозалепваща се и също така самоотлепваща се материя намира все по-голямо приложение на все повече места в бита и техниката. Не би ли помогнало и на космонавтите, ако и обувките им са покрити отдолу със същата.

Сигурно много още бихме могли да си говорим за идеи и за техника, но за сега ще приключим с това.

СЪНЯТ

Ще се върна за малко към темата за сънищата. Тъй като това се повтаря като лайтмотив в разказа ми и е основата на всичко, което описвам и за което твърдя ще говорим, мисля, че трябва да спомена една случка, станала преди много години.

Намирах се далеч извън пределите на България. Бях в командировка с колеги. И както обикновено се случва, в свободното време освен за работата си говорехме и обсъждахме най-различни неща, които ни вълнуваха и интересуваха. Като млади хора имахме най-различни идеи и представи по въпросите за религиите, окултните науки, основите на мирозданието и човекът с неговите явни и скрити способности.

Един от колегите ни се занимаваше с йогизъм и беше много запален по въпросите засягащи това учение и възможностите, което то дава на човека за самоусъвършенстване - физически и духовно. Много му се искаше да овладеет майните на медитацията и да може сам да управлява и да направява мислите и действията си. В тази връзка си говорихме и за сънищата. Дали човек сам може да предизвика съня? Като човек, който никога не сънува, той живо се интересуваше дали това е възможно. Аз пък както разбрахте, често сънувам и наистина ми беше интересно дали това е възможно.

Решихме да направим един опит. Аз щях да се опитам да предизвикам сън, а той щеше да ме наблюдава отстрани и да се опита да разбере, какви са проявленията на съня.

Сигурно всички сте се опитвали на определен етап от развитието си, да откриете сами за себе си някаква истинска. Така е устроен човекът, все му се струва, че всеки момент ще се добере до нещо важно и съществено, нещо неоткрито до момента и само негово, което да го издигне поне в собствените му очи. В крайна сметка в това няма нищо лошо, нали така са ставали открытията - понякога съвсем случайно. Случайно във времето, но не случайно от оп-

ределен човек. Далеч съм от мисълта, че това може да сънне с някой, който съвсем няма представа за какво става гу-ма. Просто информацията няма да бъде получена във вид полезен на хората и по-скоро ще звучи като предсказанията на Ноstrадамус.

И така легнах на леглото в хотелската стая и се пригответих. Аз съм от хората, които лесно заспиват. Не ми трябват определени условия, нито нещо ме дразни или ми пречи, заспивам евла ли не на минутката.

Затворих очи и сънят ме връхлетя веднага. Лежах на върха на един хълм и дочувах някъде наоколо екотът на грандиозна битка; чуваше се зън на оръжие, викове на хора, цвиление на коне. Нагинах се и видях далеко в равнината картина на епическо сражение, напомняше ми средновековието. Ранени и убити хора, и коне се търкаляха до където ми стигаше погледа. Мечове, счупени копия и щитове покриваха земята. Викове и стенания се носеха във въздуха. А боят вече прибързваше. Останалите живи воини от враждубещите страни се изтегляха от бойното поле.

След миг всичко опустя. Останаха само труповете на убитите и ранените, и полуосакатени хора, и животни, които безпомощно се валяха по земята потънали в кръв, и изоставени на произвола на съдбата. Толкова ужасяваща беше тази картина, че не се сдържах и извиках:

- Няма ли Господ, който да помогне на тези живи твари, така ли ще ги остави да умрат?

И тогава той се яви. Яви се като светъл облак над глазата ми, а сред него изплува сияещ ликът на Христос, все така благ и състрадателен, какъвто го бях видял преди.

- Много ли искаш да им помогнеш? - запита той.

- Много, Господи, защото те страдат безмерно. - отговорих.

- Върви тогава и помни, че ти давам сила да помогнеш на всеки, който докоснеш било човек или животно, но остави малко и за себе си, защото изчерпиш ли я докрай, и с теб ще бъде свършено. - рече ми той и изчезна.

Хукнах надолу. Нямах търпение да дам помощ и утеша на тези страдащи създания. Започнах да ги докосвам по ред

ръка и чудото стана. Всеки го който се бях допрял се изправяше отново здрав и бодър, все едно че нищо не е било. Все повече хора и животни се изправяха на крака, докато в един момент усетих, че аз самият едвъв стоя прав. Искаше ми се да легна и да си почина. Но тогава хората, щастливи от случилото се, ме вдигнаха на ръце и започнаха да ме подхвърлят. Това все повече ме измъчваше. Струваше ми се, че умирам.

- Господи, какви им да спрат - едвъв успях да пошепна.

- Вдигни ръце и ще ги спреш - дочух познатия глас. - А след това се върни на хълма. Нямаш повече работа тук.

Така и стана. Хората ме пуснаха и със сетни сили поех към мястото, отгдето бях дошъл.

Събудих се на нога до леглото. Янко, моят колега седеше до мене и ме гледаше пребледнял.

След като съм паднал, се опитал да ме вдигне, но не успял да помръдне гори и само ръката ми, сторила му се тежка като камък. Беше изплашен до смърт. Така приключи този сън, а с него и нашия опит.

Нямам тълкуване за случилото се. Просто ми направи много силно впечатление и завинаги остана във съзнанието ми.

ИСТОРИЯТА НА СЪТВОРЕНИЕТО

Невидима сила ме носеше из дълбините на безкрай. Летях в кагиленочерния сумрак, а покрай мене прелитаха с невъобразима бързина звезди, планети, непознати слънца. Космосът бавно се разгръщаше с цялото си великолепие. Бях замаян от величието и неповторимостта на това, което очите ми виждаха. Усещах се като прашинка понесена от вихъра, осъзнавах колко крехко и нищожно е моето човешкото същество в сравнение с могъществото на всемира. И все пак бях щастливш, че виждам всичко това.

Изведнъж усетих как движението ми се забави. Съзрях едно малко Слънце, около което като в забавен кадър се въртят няколко планети. Започнах да се приближавам към една от тях. Не знам защо, но имах усещането, че на нея има живот. Погледната отблизо беше много красива, приличаше на нашата Земя и всичко беше оцветено в златистите тонове на есента.

Като че ли не се лъжех. На места имаше изровени големи купчини пръст, усещаха се белезите на нещие присъствие. Скоростта намаля съвсем, вече се движех бавно и внимателно се оглеждах.

И ето, че ги видях.

Видях същества, приличащи на хората, които очевидно работеха нещо. Имаше и някакви машини около тях.

Бяха средни на ръст, красиви като жени, но силни като мъже. Всички усърдно се трудаха, изцяло погълнати от дейността, която извършваха. Отстрани стоеше и ги надзирваше с оръжие в ръце, същество госта по-различно, при това по-едро и свирепо на вид.

Не знам защо, но си помислих, че тези хора вадят някаква руга, нещо много важно за тях или за техните господари. А че имат господари личеше по стражът, който ги наблюдаваше. Работеха мълчаливо и съредоточено и явно не ме виждаха.

Продължих по нататък и видях, и здания наподобяващи земните фабрики, в които очевидно получената руга се преработваше. Всичко беше отлично организирано, цареше пълен ред и дисциплина.

Любопитството ми се разпалваше. Какви бяха тези същества, какво правеха, защо се трудеха толкова упорито?

Стигнах до някакво селище. Видях и малки деца, които играеха наоколо и тогава осъзнах, че съществата бяха групирани. Толкова странно ми изглеждаше мъж и жена в едно цяло. Дали бяха щастливи?

Трудно би могло да се отговори само като ги гледаш отстрани, но те съвестно си гледаха децата и се грижеха за тях както майките за рожбите си.

Особен свят беше този. Толкова различен от нашия, толкова строг и уреден, и толкова красив, и студен.

Открих, че създанията, които ги надзираvat живеят отделно. Все ми се струваше, не знам защо, че приличат на работи. Лицата им бяха толкова безизразни, очите им лишиени от чувство. Разполагаха с могъща техника и летателни апарати, с които от време на време излизаха от планетата в незнайна посока. Корабите им бяха огромни и блестящи, приличаха ми на летящи чинии. Поне от това кое то бях гледал по филмите направих тази аналогия.. Имаше и по-малки такива, с които вероятно се придвижваха на по-кратки разстояния.

Всичко това криеше някаква тайна, но каква?

Промъкнах се в един от големите кораби. Виждах около себе си невероятна, космическа по моите представи техника и непонятни надписи, и всичко ми беше чуждо и непознато. Чувствах се като във фантастичен филм. И той продължаваше.

Скрих се и зачаках. Ето, че се появиха роботите. Товарът беше готов и гигантите заработиха. Усещах само вибрации, звук не се чуваше. Друго нещо обаче ме порази. Влизайки в кораба само на метри от входа, те се превръщаха в едва просветвавши силуети, като че ли се дематериализираха. Можех да видя дамите през тях. Заприлича ми на царство на духовете и то какви само.

Те обаче си знаеха работата. Застанаха по местата си и усетих как се понесохме с неописуема бързина. След като успях да се отлепя от стената след първоначалния тласък видях, че сме вече някъде из безкрайя. Наоколо блещукаха само звездите, красивата планета беше останала някъде далече зад нас.

Колко време летяхме не зная, не ми беше ясно и накъде отиваме, но приключението продължаваше.

Загубих представа за времето и пространството.

После изведнък корабът се замресе и утихна. Вратата се плъзна безшумно настрани и моите духове започнаха да излизат. Пътешествието беше завършило, но какво следваше.

Отвън го държаха групи такива и започнахада разтоварват донесеното.

Излязох и се огледах. Намирахме се в огромно помещение цялото искрящо като от кристал. Сигурно така са изглеждали замъците в приказките, с кристалните си стени и невероятни размери. Просто това сравнение ми дойде на ум, никога по-рано не бях видял нещо толкова огромно и величествено. Тръгнах навътре из сградата. Щом някой ми беше разрешил да стигна до тук, значи има още нещо, което би трябвало да видя. В този странен недействителен свят, като че ли само аз бях нещо материално, но никой не ме видяше и не ми обръщаше внимание. Вървях без посока обхванат от желанието да открия, кой е господарят тук, кой управлява всички тези, които видях до момента. Очевидно иерархията се спазваше строго и всеки си знаеше място. Но докъде щеше да ме доведе любопитството?

Не изпитвах страх, просто нетърпение. Близо бях до корена на загадката или поне така ми се струваше.

Отзовах се пред огромна стълба, която се виеше нагоре към огромни блестящи върви. Май често си служа със суперлативи, но просто няма как другояче да предам това, което очите ми видяха. Като, че ли всичко беше изтъкано от светлина. Тя струеше отвсякъде. Обливаше всичко наоколо и му придаваше тайнственост и вълшебство. Нямаше като че ли нищо материално около мене, гори цветята, които украсяват

съяваха стълбите, гори и те блещукаха като кристални, и изглеждаха извяни от пречупени светлинни лъчи.

Пристипах плахо напред в очакване нещо да се случи. Всичкото това великолепие ме смазваше и подтикваше, усещах се гребен и нищожен. И ето, че вратите се разтвориха и се намерих в зала още по-великолепна от всичко видяно досега.

Занемях, не вярвайки на очите си. В този момент, аз скроях и незначително човешко същество се намирах в подножието на трон с неописуемо великолепие. А на него обгрънат в ореол от светлина седеше Той, Владетелят на Всемирата. Стоял, затаил дъх и не можех да откъсна поглед от това. Стоял, изльчващо едновременно и мъдрост, и воля, и кромост, и сила. О Господи, сигурно така би изглеждал самият Господ, ако има такъв. Толкова величие и мощ, такъв свръхчовешки магнетизъм не бях усещал никога досега. Треперех от вълнение, идеше ми да коленича.

Къде се намирах, на какво бях свидетел, кои бяха тези които го заобикаляха?

Приличаха на него, но могъществото му се усещаше и силата му владееше над всичко, и всички.

Тези същества изтъкани от енергия бяха очевидно господарите и на другите, с които пристигнах до тук.

Приличаше на таен съвет. На трона и около него бяха разположени очевидно могъщите, а около тях стъпало по долу се бяха наредили моите познати роботите. По точно енергийните роботи както ги бях кръстил, след като видях как се превръщат.

Всички изглеждаха много сериозни и съсредоточени. Очевидно обсъждаха важен въпрос. Споменаваше се планетата, на която бях попаднал, дочух и името Марс. Не ми изглеждаше възможно да е тя, защото бях летял дълго, но всъщност трудно е да кажа изхождайки от своите чисто човешки мащаби, колко и накъде съм се движил, пък и нали никога преди не съм бил в Космоса.

Изобщо изглеждаше ми много обръкано, но се заслушах. Сега вече разбрах какво толкова старательно кончаха живи-

телите на планетата. Та те събираща ураний и плутоний за своите небесни господари, енергия, която очевидно беше жизнено важна за тях.

Повечето от наличната сировина вече беше прибрана, а застудяването на климата вследствие изстиването на Сънцето, затрудняващо съществуването на биологичен живот там или по-точно правеше го невъзможно.

Вниманието на могъщите сега се насочваше към друга планета, подходяща за целта, с подобни климатични условия и природни ресурси, а това беше нашата родна Земя.

Проектът Земя беше на дневен ред.

Но тук ставаше дума и за биологичните същества, които ще населяват планетата. Идеята с двуполовите не се очевидаше като твърде удачна. Не беше постигнат достащично висок коефициент на полезно действие. Трябваше да се измисли нещо по-добро.

Същевременно планетата трябваше да се подгответи за своите бъдещи заселници и тъй като там още нямашевода, на група от по-ниско стоящите беше дадена задача, да се погрижат за преместването на планета разполагаща с та-кафа в орбита близка до земната. Другото беше лесно.

Една група се отдели и тръгна да изпълнява.

Другите продължиха гускусията. Трябваше да се усъвършенствуват биологичното същество, а още не беше яснокак.

Направи ми впечатление, че говореха само високостоящите, другите просто слушаха. До мене стоеше едно от роботчетата. Чувах мислите му, а то ми обясняваше колко важно е да решат, как да усъвършенствуват вида. Да моделират ДНК-то не било проблем, но какво да вкарат в нея е важно. Неочаквано един от роботите показва да предложи. Това беше. Идеята се беше родила. Трябва да се разделят мъжката от женската част, тогава, покато едната се грижи за поколението, другата ще може безпрепятствено да си гледа работата и така ще бъде по-удачно, ще се губи по-малко време в непроизводителна дейност. А взети заедно ще бъдат по-полезни. Приеха го. Всички изглеждаха доволни.

Не звучи приятно, макар че изглежда логично си помислих. Та нали все пак ставаше дума за нас, хората.

Страна ми интересно, как ли ще го направят. Толкова съм чел и слушал за генното инженерство, а още не съм видял гори един червей създаден по този път. Дали фантазията ми съвсем не ме увлече?

Създаване на биологичен вид, ДНК, толкова неща се напруха, а те си говореха, като че ли ей сега ще слобоят една нова играчка малко по-съвършена от предишната и ще я пуснат да се движи.

Още една група се отдели и тръгна да изпълнява. Този път с тях тръгна и един от наставниците. Тихомълком по-теглих и аз. Много ми се искаше да видя, какво ще правят.

Влязохме в една друга зала, вече не така голяма и красива. Напомняше ми лаборатория. Беше изключително чисто, стените бяха бели и нямаше нищо по тях, и около тях. Тук групата спря и взеха да се съвещават, после се отместваха в единния край и представлението започна.

По гаден знак от водача на стената срещу тях се появи някаква триъгълна фигура с изписани символи под нея, които разбира се нищо не ми говореха.

Изображението сякаш се чертаеше от лазерен лъч, но откъде идваше не можах да видя.

Заредиха се безкраини последователности от светещи символи, които наподобяваха химически формули. Дали нямаше нещо общо с ДНК-то, за което споменаваха в залата?

В един момент започнах да чувам мислите им. Чувам едва ли е най-точната дума, но така или иначе ги разбирах. Правилно се бях ориентирал. Подреждаха записа на ДНК на новото биологично същество, при това го правеха с такава невероятна лекота. Просто да им завидиш.

Първо оставиха отворен вход на програмата за влияние от гравитационните сили на слънцето, планетите и съзвездията, за да се различава всяко ново същество от себеподобните си в зависимост от гамата на раждане, та гори и от часа. Там на Марс всички бяха еднакви, сега щеше да бъде друго. Появата на индивидуалност щеше да бъде нещо ново, заложено по рождение.

Оставиха отворен вход и за връзката с родното място, за привързаността към него, която да трае вечно, за да се избегне сгупването на много на едно място в земния им свят.

Добавиха и цикъл на регенерация на клетките от мялото, който щеше да определи, и продължителността на живота. Избраха го да бъде 7 годишен, но повторението му да не е повече от седем пъти.

Сметнах набързо, че това означава 49 години и със следващите седем - 56. А след това кой колкото изкара. Май не бяха твърде великодушни?

Мисълта ми трескало работеше. Какво беше онова за връзката с мястото и храната, която консумираме, с въздуха, който дишаме и аромата на цветята и тревичките, които ни заобикалят. Невидимата нишка държаща почти всеки от нас завинаги обвързан с родината си - не беше ли носталгията? Значи ли, че ако успееш да изкараш седем години далеч от родното място, ще бъдеш в състояние да преодолееш това привличане и прехапвайки пънната си връв ще се превърнеш в геме на света, какъвто си и всъщност? Нова връзка ще бъде установена на мястото на предишната и няма толкова да те боли, за всичко което си оставил зад себе си.

Аз, като обикновен човек живял и извън България, винаги съм имал усещането, че независимо от условията при които си поставен, все има нещо, което все ти липсва, когато си далеч от дома. Наистина не съм имал възможност да проверя верността на онова за седемте години, просто защото не съм в състояние да издържа толкова. Сигурно, някой който го е правил, би могъл да потвърди дали има нещо вярно в това.

Но да се върнем към темата.

Действието продължаваше. Животът на Земята щеше да бъде контролиран както и преди от енергийните роботи, но тяхното присъствие нямаше да се вижда.

Около седем процента от населението щяха да бъдат ръководени и направлявани от същите, без да осъзнават това. Така Човекът щеше да се чувства господар на собствената си планета. Все пак, за да съблудава определени принципи и норми на поведение, и да не изпада в крайности, щя-

ха да му гагат и религията; разбира се, когато му го ѹде времето. Посветени хора щяха да се грижат за опазване на върата и каноните, за да пребъде през вековете.

Вкараха в програмата и ограничения по отношение на мисловната дейност. Не биваше да се допусне стихийно усъвършенствуване в тази насока; и деите щяха да се появяват във времето като един вид прозрение или просветление извъншно с благоволението на управляващите.

Почти половината част от мозъка на новия индивид трябваше да бъде ангажирана с вътрешния му самоконтрол. Бяха му вкарани основните закони за поведение, област, която не беше под контрола на осъзната мисловна дейност. Тя щеше да си остане заключена за него и несъществуваща за неговото съзнание, но с невидимите си връзки щеше да го държи пленник на вътрешното му аз, и даже щеше да го наказва с възмездие когато сгреши. Така при определени случаи нямаше да се налага себеподобните му да го наказват. При възникване на дефект в мисловната или управляващата част обаче се предвиждаше изолация от страна на общество за срок максимум седем години. Разчетът беше направен съгласно срока на регенерация на клетките, тъй като беше предвидено еволюцентното възстановяване в нормално състояние за това време, ако увреждането не беше тотално или невъзстановимо.

Възможно беше да се появят и такива случаи при възникване на екстремни ситуации, или промяна на условията за съществуване като например наличие на радиация с ниво, много над допустимото за живите организми, химически отрови влияещи на нормалното им развитие, гори наркотици и т.н.

Няма защо значи да се чудим, откъде се появи тази вълна от престъпност, която заля света и продължава да се въз хр. Сами си създадохме проблема с до известна степен безотговорното отношение към използването на атомната енергия и опазването на околната среда. Дали мирните ни цели не ликвидираха мира в душите ни и не ни обрекоха на вечно безпокойство било за здравето, било за бъдещето на

нашите потомци, засмукали отрова още в утробите на майките си. И де га беше само това. Озонният слой продължава да се руши и допълнителна енергия нахлува от Космоса, а го ѹде ще доведе всичко това, е трудно да се каже.

Само фантастика ли са картини като тези от филма "Лудият Макс"? По- успокояващо е да си мислим, че е така.

Гледах и си мислех.

Нищо не пропусках. Нещо щеше да бъде съвършено, но не биваше да го осъзнае. Програмата го забраняваше. Само щеше да изва на света, само щеше да си отива. Никога нямаше да открие себе си, да разбере кой е и откъде изва, кой е неговият творец. Освен може би в оня последен миг, когато напуска тленната си обвивка и се проща с живота, подарен му от някого. Но истината щеше да отнесе със себе си завинаги.

За другите след него оставаха само сумите "... пепел от пепелта, прах от прахта..." като завършек на един земен път.

Тъжно звучи този епилог на една човешка съдба, но така щеше да бъде.

Споменах вече, че магията на съвършеното боравене с биотехнологията направо ме порази. Не съм в състояние да опиша всичко, което видях, пък и евва ли би имало смисъл, но исках да отбележа още една възможност, която предвидиха.

Дадоха възможност на новото същество и само да си помогне в случай на нужда. Когато усети болка някъде по тялото си, слагайки ръка на болното място щеше да може да прехвърли биоенергия на това място и отчасти сам да се справи със ситуацията. Нещо като първа помощ.

После се прехвърлиха на заобикалящия го свят, та нали трябваше да се чувства уютно в него. Флората и фауната вече ги имаха, добавиха за разнообразие няколко нови вида. Един от тях беше конят. Този не по-малко съвършен биоробот трябваше да помага на човека и да му служи при осъществяване на различните му дейности. Такъв беше и кучето, верен приятел и пазач, доверен пригражител на човека през целия си живот. Заедно с храната, която щеше да поема от

ръката на своя господар, то щеше да се привързва завинаги към него и за добро, и за зло, до последен дъх, щеше да го следва вярно по кучешки в земния му път.

Само цветята, като че ли нямаха друго предназначение освен да разват очите на хората с красотата и ароматът си. А може би багрите им трябваше да ги отвлечат от съвестата на ежедневието и да внушават идеята за един светъл и добър свят, изпълнен със съвършенство. Кой знае? Хубаво е, че все пак ни ги гадоха. Но какво представляваше тази красота за тях самите? Имаше ли място за нея в сърцата на тези, които я създаваха? Възможно ли е да твориш красота без да носиш нещо от нея в себе си? Някак не се тръзваше с моите човешки представи. А може би се лъжех?

Работата беше приключена. Залата се изпразни. Остана само този дето ме беше повел.

Задъхах се от възмущение и обига.

- Това не може да бъде, всичко това е лъжа, някаква магия!
- Вие не сте ни създали, ние си имаме друг Създател.

Сигурно съм крещял, не си спомням.

Роботът ме гледаше изпитателно, после внезапно попита:

- Какъв какво още искаш да видиш, готов съм да ти го покажа.

Толкова бях ядосан, че изрекох първото, което ми дойде на ум:

- Направи ми ДНК на жаба с едно око в средата!

Той се обърна към стената, където се проектираха формулите, извърши някакво движение и в един миг пред нас се появи масичка, върху която имаше стъкленица с някаква течност, и до нея нещо като малка пинсетка.

Заведе ме до масичката, взе пинсетката и съвсем внимателно откъсна късче жива плът от ръката ми, колкото гла-вичка на топлийка. Пусна го в пространството и то остана да виси на метър пред очите ми. Един лъч се насочи към него и го освети, а друг започна да изписва нови поредици от формули и връзки на стената екран. По гаден знак от моят събеседник движението спря и той обясни, че сега трябва да направи корекция в програмата, по-точно в модула за очи-те, и га вика на наличието на само едно око, и то в средата.

Извърши необходимите действия и после формулите отново се заниаха, докато стигна до края.

След това взе висящата частница с пинсетата и я пусна в стъкленицата.

Загледах какво ще стане.

Пред очите ми се заредиха циклите на превръщане на жабата - от яйцето, през поповата лъжичка до нормална та-кава. Ставаше бързо като на филм.

Беше трудно за вярване. За броени минути в стъкленицата вече имаше жаба, около пет сантиметрова, но съвсем истинска, жива.

Извади я и я постави на масата. Наистина беше с едно око, иначе всичко друго и беше същото.

- Сега убеди ли се, че всичко което видя е вярно? - запита. Мълчаливо кимна.

Той набързо изтри програмата, унищожи и необикновената животинка като непригодна за нормален живот, и експериментът приключи. Често след това съм се питал, чие творение са някои от странните почти уродливи създания, срещащи се из животинския свят населяващ земята. Кой ли си е играл да ги създавае такива?

Много ми се искаше да видя как ще осъществят прехвърлянето на водната маса на Земята, за което стана дума, докато се съвещаваха. Обърнах се отново към моят пригруженел. Той само кимна.

Отидохме в друга зала. Там работата вече приключваше.

Формули, закони, гравитационни сили - всичко което споменаваха ми беше непонятно. Не съм специалист в тази област, но познания по физика все пак имам. Но след всичко, което вече бях видял и виждах не се учудвах, че всичко ми е чуждо и непознато.

Когато всички излязоха, в пространството, в триизмерно изображение като в holograma изплува Сълнцето с кръжащите около него планети. В близък план се появи една, покрита почти изцяло с вода, само на едно място имаше нещо като остров. Ако имаше живот на нея, това би трябвало да са животни живеещи изцяло във водата.

- Средната дебелина на водната покривка е около 15 км, което разлято по повърхността на Земята ще бъде достатъчно за бъдещия животински и растителен свят - поясни водачът ми.

Планетата беше доста по-малка от нашата Земя, може би 6-7 пъти. Някаква невидима сила започна да я придвижва бавно, със сложни въртелеви движения, защото едновременно с нея някак си се пренареждаха и другите планети. Тя приближаваше земната орбита и точно когато вече ми се струваше, че е толкова близо, че катастрофата е неизбежна, цялата Водна маса като смукната от силното притегляне се сгромоляса върху земята, а планетата олекнала от скочи на определено разстояние, и остана да кръжи като сателит около нея. Стана луна.

В първия момент настъпи същински ад на Земята, истинска катастрофа. Облаци Водна пара изригнаха нагоре и я забулиха. Повърхността ѝ изчезна от погледа ми. Гигантският катаклизъм я мачкаше и разтърсваше и тя се гърчеше като обхваната от родилни мъки. Лека полека всичко се успокoui, мъглите се разнесоха и от синия лазур на океаните изплуваха континентите покрити със зеленина. Планетата засия синя и прекрасна, такава каквато се вижда отгоре от космическите кораби. Метаморфозата беше завършила и тя беше готова да посрещне своите заселници, нежна и гальовна като истинска майка.

- Ако е станало, както ми го показва на Луната би трябвало да има останки от кости на животните, населявали я преди - рекох.

- Има, разбира се-гласеше отговорът.

- Тогава искам да отидем и там да ми ги покажеш!

- Защо не ги откриха космонавтите, когато бяха там?

- Има време и това ще стане - каза мой. - А сега иди и провери сам, аз само ще ти покажа мястото.

Отзовах се върху мъртвата и прашна повърхност на нашата спътница. По пусто и мрачно място като че ли не бях виждал. Въпреки, че нямаше никой наоколо усещах присъствието на енергийния робот, който просто насочи ръката ми.

Зарових с ръце в прахта. Ровех с ръце, защото нямах нищо подходящо под ръка, но това не ми правеше впечатление. Нима и това беше истина.

Не се наложи дълго да търся. Ръката ми докосна нещо твърдо. Бавно и внимателно, сантиметър по сантиметър открих голяма кост наподобяваща кост от крак на праисторическо животно. Тези май не бяха получили благословията да извърят дългият път към съвършенството. А гали ние, които вече я имахме, щяхме да бъдем по-щастливи?

Запитах се каква ли изненада за астронавтите ще бъде намирането на останките на някой ген.

А сега ми предстоеше да видя още неща, които ме интересуваха. Какво щеше да стане с човека поставен при новите земни условия?

Имаше вече всичко осигурено за неговото съществуване. Светът приличаше на райска градина, обляна в слънчева светлина. Свежа зеленина се разстилаше навсякъде, животинки подскочаха по моравите, чуруликаха птички. Мирно и спокойно животът течеше, само още го нямаше него. Този, за когото беше създадено всичко това. Историята на сътворението се разиграваше пред очите ми като на филмова лента. Млад и краси се появи, и Адам. Приграждаваше го възрастен мъж, който го учеше и напътстваше в първите му стъпки. Нали все още беше сам, трябваше да свикне да се спрява в новата обстановка. Учителят беше от моите познати - енергийните роботи, но беше приел вид подхождащ за случая. И докато гвамата заедно усвояваша науката на живота, там горе вървеше програмата за създаване на групата половина-жената. Тя трябваше да бъде по-нежна, по-привлекателна, с по-малка глава съответстваща на пропорциите на тялото ѝ, но със същия мозък побран в по-малък обем. Всичко трябваше да бъде както трябва, не биваше по качествата да отстъпва на "половината" си. Завърши и този етап. Ева беше готова да се представи на своя Адам. В рая се появи и жената. Заживяха заедно във вече човешки същества, кромко и мирно както се полага, но особен интерес един към друг не проявяваха. Просто си съжителстваха ка-

то брат и сестра. Нещо липсваше, а тези които ги наблюдаваха, не можеха да разберат какво е то. Програмата за възпроизвеждане на рода не се задействаше. Роботите бяха озадачени, не знаеха как да се спряят и помърсиха помощ от енергийните същества. Тогава решиха да включат и магията, наречена любов в списъка на чувствата изпитвани от човека. Така завинаги оплетеха с невидимите нишки на взаимното привличане гвамата. Където и да са, каквото и да става, те щяха да се търсят и намират, водени от вечния инстинкт, заложен дълбоко в душите им. А върху поколенията влияние щяха да оказват и звездите, с техните невидими сили, така многообразието щеше да бъде неповторимо. И се народиха човешки деца, синове и дъщери. Умножи се човешкия род. Никой не знаеше и не си задаваше въпроса откъде идват, и какъде отиват. Животът на планетата се контролираше от енергийните роботи, мисля, че бяха седем на брой. Красиви бяха човешките същества. Толкова, че понякога изкушаваха своите пазачи и те приели човешки образ, и подобие слизаха при земните жени, тайно от своите господари. И се раждаха деца с възможности над човешките, по-умни и по-силни от своите събрата. Можеха да виждат в бъдещето, можеха да побеждават в битки, можеха да вършат чудеса, носеха част от чертите на извънземните си бащи. Те искаха да владеят и ръководят, и можеха да го правят. Промени се животът на Земята. Редът беше нарушен. Спокойствието изчезна, зацари разврат и насилие.

Първоначалният замисъл беше провален.

Докато енергийните същества видяха какво става и решиха да унищожат всички, включително и роботите нарушили канона. Трябваше да се започне отначало. Оставиха само хора останали на страна от светата и непокварени от нея. Особено опасни им се виждаха потомците на чуждите и земните, по-знаещите и по-можещите. Те задължително трябваше да изчезнат, но дали успяха в това и днес си давам въпроса. Хората не трябваше да знайт повече отколкото им беше дадено и това трябваше да се спазва.

Започваше нова ера. Този път по-уредено, по-организирано. Безгрижето и хаосът както в началото не трябваше да

ги има. Дадоха закони на Мойсей, една нова конституция на общество, в което живееше. А той ги прегаде на хората. Появиха се различни религии, в зависимост от географското положение. Човеците заживяха с новите си богове.

Истината беше една, но пътят към нея бил различен.

Седемте процента избрани управляваха и направляваха останалите. Всички трябваше да ги следват и да им се подчиняват. Те щяха да присъстват на Земята през цялото време, щяха да се прераждат и да се връщат отново, и отново, без да го знайт. И така щяха да платят за грешката на своите предшественици спрямо хората и да изкупят вината им. Техният път щеше да бъде дълъг, много дълъг.

Така започна историята на Земята. Подобно нещо стана и на други места в Космоса, където имаше условия подходящи за живот.

И всичко беше под контрол.

Търкаляха се години, столетия, отминаваха епохи. Историята неотклонно следваше своя ход. Човекът порастваше, помъдряваше. Създадени бяха неповторими произведения на изкуството - художествени и музикални творби. Културата процъфтяваше, гоуде рег и на науката. Светнаха неоновите реклами, заработиха телефоните, проговори радиото, човекът променя ръка и към атома. С развитието на физиката той все по-бързо се приближаваше към съдбоносното откритие, което завинаги щеше да промени съдбата му.

Сега вече трябваше да се създадат условия за стремглава нагревара за извлечение на ураний и плутоний от неговата на планетата. Дошъл бе моментът за стартиране на следващия етап от програмата. Най-развитата в техническо отношение нация бе избрана да раздели света на две, да създаде невиждан досега антагонизъм между две половини на човечеството, създавайки му илюзията, че живее в голяма взаимно отричащи се строя-капиталистически и комунистически. Страстта към нагревара и битката за надмощие трябваше да владеят ума и сърцата на хората, не оставяйки място за нищо друго.

Стартът беше гаден.

Хитлер като тежен човек трябваше да запали искрата. И той чудесно се справи, съсипвайки не само своята страна, но и хвърляйки в пожара на една жестока и безмислена война милиони хора по цялото земно кълбо.

С цената на милиони човешки животи убити, изгорени, изтерзани от глад и мизерия хора, светът се раздели. Хората се молеха, търсеха и очакваха помощ от небето, а то не възмутимо мълчеше. Студените очи на творците им ги наблюдаваха-безизразно и равнодушно. Важна беше целта, цената не ги засягаше. Трябваше да се следва програмата. И тя вървеше.

Наг още пресните гробове, наг руините и останъците от пожарищата вече стояха, и свирепо се гледаха гвата строя. Страх и омраза, безумна нагревара за въоръжаване ги беше обхванала.

Човешкият гений вече беше открыл силата на атома. Хората правеха първите си стъпки в новата ера, ерама на ядрените технологии. И като пеперудата привлечена от пламъка, човечеството коннееше да усети мощта на своето откритие независимо от цената, която щеше да заплати. А тя се оказа твърде голяма.

Имаше повод, имаше и съответната реакция. Япония послужи за ярен полигон. И когато зловещата гъба на смъртта изникна над развалините на Хирошима и Нагасаку, хората разбраха, че Дяволът е изскочил от бутулката. Страгаха всички. Едините от чувството на вина, другите от ужасните последствия на експеримента.

Урокът беше научен.

Но въпреки всичко започна трескаво напрупване на ураний, тази толкова стратегическа сировина, запасите от която в един момент стигаха да се взризи 30 пъти Земята. Демонстрация на надмощие. Добре, че не се яви някой безумец да пробва още веднъж, в същност нямаше да му разрешат.

Единият от гвамата гиганти се опита да качи атома и в Космоса. Програмата "Звездни Войни" разбуни отново духовете на хората, макар че противоречеше на здравия ра-

зум и беше против волята на творците. Трябваше да изгопри совалката с целия си екипаж, за да бъде разбрано предупреждението.

После екзалтацията отмина. Напрежението започна да спада. Не биваше да се провокират до крайност човешките страсти. И така, и така хората си гледаха работата, намрупали бяха достатъчно. Просто не трябваше да го изхабят. Започна обратния процес. Не биваше да има повече противопоставяне, хората трябваше да заживеят отново в мир и любов. Стените започнаха да падат, строещите ги се рушат. Половин вековият театър беше свършил, но на мнозина от изпълнителите на главни роли и от гвете страни, не им се щеше да слязат от сцената. Толкова се бяха вживели в тази игра, че просто им изглеждаше невъзможно да я прекратят, а и нови роли не искаха тешкото да разучават. Предстоеше борба със старите артисти и борба за нов път. Нима следващите поколения на историята не беше възможно да бъде открит такъв? Хората се объркаха.

Ставаше нещо чудно. Потенциалният враг беше изчезнал. Нямаше с кого да воюват, нямаше от кого да се пазят, не им трябваше вече всичкото това оръжие. Очакваше ги нещо ново и все още непознато-възможността да заживеят спокойно без вечната заплаха от война, възможността да заживеят нормално - като хора.

Ракетите носители започнаха да се унищожават, зарядите да се подреждат грижливо на съхранение. Военните арсенали съхранили материализирания труд на поколения се запечатваха.

Какво щеше да стане с всичко това?

Дали ще се използува за нещо полезно...

Мисля си, че не ще га е за нас, както медът не е за пчелите, макар че те си го събират. Само че на тях им е заложено, че това е първата и последната им пролет затова се изтрепват да събират, за да имат храна до края на живота си. После ние им го прибираме като им оставяме необходимото за до края на зимата. Не е много различно.

След премахването на напрежението изток-запад пак

остава опасността войнствената човешка същност да се прояви най-малкото в локални войни и дребни конфликти, което също е опасно. Затова земните жители пак не са останали на мира. Масов тероризъм и жестока престъпност заляха света, без да пощадят никоя държава. Така на държавниците им се отвори работа да се справят с този глобален проблем и не им остава време за ново противопоставяне.

И събраното ще бъде запазено за тези, за които е предназначено. А те неминуемо ще го дойдат да си го приберат. Моментът наближава, независимо дали сме готови да ги посрещнем или не. Сигурно е, че преди това да стане, няма да има никакъв глобален катаклизъм на Земята. Мисията трябва да бъде завършена и хората ще се срещнат очи в очи със своите създатели, а какво следва след това е почти видно. Религиите ще отпаднат пред лицето на истината и всичко писано досега ще звучи като демска приказка. Четем и говорим за летящи чинии, а ако ги видим какво ли чувстваме ще изпитаме? И аз самия не мога да си отговоря какво бих почувстввал. Разчитам на оптимизма скрит у всеки от нас. Убеден съм, че при такава ситуация ще има и такива готови да се борят. Нали и във Войната на световете сме го видждали.

Срещата престои.

Тогава дано си приберат и престъпността, и другите злини, които посяха на Земята. Пък дано ни оставят и някоя и друга година спокоен живот. Смига да не решат, че трябва още един цикъл да мине на горката ни планета.

Сънят беше свършил. Отново си бях на земята.

Седях и си мислех.. Каква беше в същност тази история? Не ми се искаше да бъде вярна. Може би някой си правеше шега с мене. Нали нямаше никакви доказателства, че всичко това би могло да бъде истина. Цялата ми човешка същност се бунтуваше срещу видяното и чутото. Не го приемах, не исках да го приема, не можех. Та аз също съм човек като всички други, също живея на тази земя, също имам деца, които обичам и за чието бъдеще мисля. Не, не е вярно реших.

Но на следващата вечер започнах силно мислейки да търся контакт със съществото, което ми беше показало всичко.

Не усетих нико кога съм задряжал, нико кога се появи то самото. Видях изведнъж, че стои пред мен.

Изправих се възбудено и му казах:

- Смига с тия глупости, та вие не съществувате. Всичко е фантазия, нищо от това, което видях не е вярно.

- Успокой се и ми кажи какво те вълнува - беше единствената реакция.

- Искам още сега, веднага да идем в Ню Йорк и да се разходим по Бродуей - заявих аз.

- Защо ти е притрябвало пък това? - учуди се на свой ред то.

- Нали не ви е проблем прехвърлянето от място на място. Видях, че го правите за миг. Нека отидем, пък там ще ти задам въпросите си. - увещавах го аз и то склони.

И ето ни, разхождаме се по Бродуей.

Този път мой беше приел човешки образ и гвамата се движехме като гвама туристи по ограждения от неоните булевард. Стомици реклами привличаха погледа с блъскавите си надписи и примамливи предложения. Полуголи красавици съблазнително сипеха ослепителни усмишки от афишите на кабарета и барове, витрините по които като че беше излят рога на изобилието, подканваха минувачите да се потопят в приказния свят на мечтите, и да забравят сивия делник маркар и за малко. Главата ми се замая от това изобилие на цветове и светлинни. Пулсът на голямия град туптеше и ускоряваше ударите на сърцето ми.

Тук имаше всичко което човек би могъл да си представи или поискано. Млади момичета почти деца, предлагаха услуги си на минувачите за някой и друг долар, пласъри на наркотици тайничко показваха стоката си, улични певци дрезгаво припяваха по ъглите познати мелодии. Едно пъстро гъмжило заливаше улиците и като неспирен поток кипеше около мене.

Този свят странен и омаен ме зашеметяваше.

- Кажи ми - обърнах се аз към него - защо тук тези хора водят такъв живот изпъстрен с пороци, имат стандарт поне десет пъти по-висок от нашия и на всичко отгоре не получават никакво наказание за това, а на мене ми казват, че

гори цигари не трябва да пуша? Какви са те, какви сме ние, къде е справедливостта?

- Не се вълнувай от това, то е направено за биологичните роботи - ми отговори моят събеседник.

- Тогава какви са тази версия за седемте процента, по какво ги познавате? - продължавах да се вълнувам аз.

Хвана ме за рамото и ме обрна към себе си.

- За това ли искаше да го дам?

- Да и иска да ми покажеш сега тук на улицата кой са те!

Тогава той приближи ръце до очите ми и промълви нещо, след което каза:

- Обърни се и види!

Невероятно, само на няколко метра от себе си видях човек от очите на когото излизаха лъчи, които изчезнаха щом отместих погледа си от него. Заоглеждях се наоколо. Някъде в далечината се мерна още един. Изпаднах във възторг. Вече ги видях, можех да разпознавам тези, чрез които светът е управляван. Не знам защо бях решил, че са ми подарили тази възможност завинаги. Само че илюзията свърши. Пратеникът от другия свят се обрна към мене и ми каза:

- Сега преди да се върнеш в лабораторията си, ще трябва да ти отнема тази възможност.

Приближи отново ръце до очите ми и след като изрече нещо ме подканни да тръгваме.

Оглеждях се наоколо, но вече не видях онези другите. Наистина бях загубил възможността да ги разпознавам. Разплаках се като дете, молех го да ми я остави и нищо друго няма повече да искаш.

- Не мога да те направя най-нещастния човек на свeta - каза кромко той. - Не можеш да си представиш какво ще стане. Ти ще ги търсиш, ще искаш да се обградиш само с такива, ще се опиташ да им кажеш истината, а те, тъй като не я знаят, ще те сметнат за луд. И това ще е краят.

- Не, не мога да направя това, не се сърди! Нека сега се върнем, видя това, което искаше.

Потърках очи. Отново съмнения. Не вярвах на видяното. Но ако всичко това е вярно; аз самия нямам данни какъв съм, че не съм само превърната слънчева енергия и нищо повече, но ако съм от онези другите и зависи нещо от мене, ако ще при следващото ми избране на Земята да бъда определен да стана крал на Англия, няма да поискам да се върна, пък нека ме унищожат завинаги.

Искам да видя нов рег, ново общество и повече независимост и свобода от творците. Иначе всичко е безмислица.

Нямам сили сам да застана срещу тях, може би ако сме повече ще успеем да постигнем нещо.

Остава ни само да чакаме.

А животът продължава. Животът, който ние сами си изградихме. И раят, и адът за нас са тук на земята, защото ние сме създадени за нея. Ограничени от времето и пространството, оковани от веригите на земното привличане, и от тавана на собственото си мислене, ние си оставаме на старата мајка Земя. А какъв рай можехме да сътворим, ако само ни бяха оставили? Ако се обърнем назад и се взрем в миналото през всичките тези изминали столетия, и епохи човечеството нико за миг не е намерило спокойствие. Като омагьосани хората сами търсят и си създават проблеми, а после хърлят неимоверни усилия, за да ги разрешат. Спокойствие няма. Толкова мъка и непосилност е имало и има, че ти избра да си изкопаеш гроба, и сам да легнеш в него.

Остават ни само мечтите и надеждата, че някой ден ще полетим към висините, макар и само като Икар, макар и само на сън, пък гори и само веднъж. И звездите ще бъдат наш дом, а Вселената нашия свят, макар както е за другите.

СРЕЩИ С ДРУГИЯ СВЯТ

Сънцето безмилостно приличаше. Отникъде не се усещаше никакъв полъх. Горещ летен ден. Движех се из арабския сук и си търсех нещо за ядене. Около мене се носеше гълчката на продавачите, които с цяло гърло хвалеха стоката си, пъстриха серги покрити с плодове и зеленчуци, носеше се тежкият аромат на тропически цветя, разноцветни гъльбии се развиваха пред погледа ми. Достолепни старци седяха зад редички глинени съдове и гърнета, и търпеливо чакаха някой да спре при тях. Не липсвала нито вечните просяци, които умолително и красноречиво протягаха ръка за милостиня, нито кресливи групички парцаливи деца, които неспирно тичаха насам напам, и още повече увеличаваха бъркотията и шумотевицата. Имах чувството, че се намирам в пчлен кошер, слушайки неспирно жужене, което изпълваше лятната марана.

И докато си вървях и се оглеждах, опитвайки се да привикна с обстановката, видях един старец, който се затича към мене от отсрешната страна на улицата. Помислих си, че изва га проси и бръкнах в джоба си, да извадя някояpara, да му дам.

Човекът дотича, поклони се учтиво и заговори нещо на неговия си език, от който нищичко не разбирах. Подадох му парите, които бях приготвил, но той, като че ли не ги искаше. Започна пак да се кланя, после ме хвана за ръката. Аз се опитах отново да му дам парите, накрая му ги бутнах в джоба, а той кланяйки се и говорейки, си тръгна. Нищо не разбрах, цялата сцена беше много странна. В края на краишата човекът не направи нищо лошо, просто ме подържа за ръката.

На другия ден тръгнах на път. Пътувах сам из пустинята. Монотонен и скучен пейзаж се точеше пред погледа ми, въздухът трептеше от летния зной. Беше горещо, скучно, госадно, пътят беше дълъг. Пътуването като че ли нямаше край. Усетих, че ме заболява главата. Само това ми липсваше из тая пустош, където нямаше и къде да спреш за малко, за да се разхладиш и разтъпчиш.

Болката пулсираше в слепоочията ми и премрежваше погледа ми. Нямаше какво да направя. И както държах волана с една ръка, с другата просто погладих челото си. Несъзнателно, просто инстинктивно пръстите ми допряха болното място. Изведнъж ми просветна. Болката отлетя. Започнах да си повтарям наум движениета, които направих. Ако имаше някаква магия да я запомня. Воланът, ръката, челото .... дали беше важна последователността.

Така или иначе нищо не разбрах.

Продължих си пътя нормално и почти забравих за тази история. Свърших работата, за която бях тръгнал и помеглих назад.

Реших да спра в едно населено място, да хапна. Излизайки от микробуса, още почти на вратата видях възрастен човек, който се приближаваше. Свикнал бях вече и забърках по джобовете си за пари. Но и тук стана нещо странно. Когато добыти, мой просто се поклони както им е обичаят и хвана ръката ми, и я целуна. Парите не ги искаше. Личеше, че не беше дошъл за това. Просто каза нещо и си тръгна. Не го разбрах. Защо целуна ръката ми още по-малко. Той беше госта по-възрастен от мене, нямаше повод да го прави. Разбира се уважавам нравите и обичаите на другите, гори когато не ги разбирам, затова приех и това като нещо тяхно.

По време на престоя си в тази страна гостувах в едно арабско семейство. Работили бяхме с мъжа, имаше и проекти за в бъдеще, и бях поканен да им погостувам. Баща му страдаше от някаква болка в кръста и беше почти схванат, но както изисква учтивостта, го ѹре да се запознаем. Говорихме си надълго, а после не си спомням как стана, почти на шега му предложих да го пинна по болното място. Сигурно е било по повод случката в пустинята. Понеже нищо не губеше, човекът се съгласи. След като подържах ръката си няколко минути на болното място, мой заяви, че се чувства по-добре. През следващите дни повторихме сеанса просто така за опит и ето, че на него му мина.

Още пазя златните ръкавели и вратовръзката, които ми подари на сбогуване. Разбира се никога повече не съм се опи-

твал да използвам ръцете си да лекувам. Е, имаше и един случай в България, но това беше между другото.

Друго ми е интересно. Какво беше това със старците. Те ли ми гадоха силата, или просто я усетиха и го дадоха да се гокоснат до нея, засвидетелствайки цялата си почит, и уважение.

Колко странен понякога е животът?

Толкова неща още не знаем, толкова още истини търсим и преоткриваме, и толкова още има...

Понеже заговорих за явните и скрити възможности, които хората притежават, ще си позволя да започна още една тема свързана с тях. Не съм нещо по-различно от всеки един от вас, затова и мисля, че едва ли има човек, който да не е съпричастен при обсъждането на този въпрос.

Четем по вестниците и списанията, слушаме по радиото и телевизията, от всяка къде ни залива информация за свръхестествените възможности на отделни индивиди - умеещи да лекуват, да предсказват бъдещето, да контактуват с неизвестни нам същества, от още по-неизвестни и чужди нам светове.

В нашия богат на информация свят нахлуват идеи и понятия, за които в средните векове хората са били изгаряни на кладата като еретици. Да, святът се променя и дано да е за добро.

Помислете си само, има ли поне един от нас, който поне веднъж в живота си да не е чувал думите "Искаш ли да ти рече какво ти се пише за бъдещето?"

Обикновени думи, изречени обикновено от смугли гадателки, готови гори за една цигара, да заредят като добре научен урок низ от общовалидни проблеми, между които всеки, лесно ще открие и някой свой.

Не за тях ми е думата. Има и такива, има и други. Такива които безпогрешно изреждат неща и проблеми известни само вам, и само ваши, лични. Дали пред тях е чашата с кафе, картите, вашата ръка или нещо друго - няма значение. Няма грешка, казаното е истина - безспорна, когато се отнася до вече минали или поне известни вам събития и допустима, когато касае бъдещето. Но за него и вие не знаете нищо, та-

ка че можете да го приемете като вероятност. Пък и в нашето динамично време, където нещата се променят в броени минути трудно може да се определи верността на чутото. И все пак какъв е този феномен? Запитвали ли сте някога? А изпадали ли сте в ситуация при която виждате как човекът срещу вас се променя и започва да говори с несвойствен за него стил или глас.

Ето за това бих искал да поговорим.

Всеку път, когато срещна някой от тях, си задавам въпроса, кой са те.

Дали от гълбините на времето, още от сътворението на света, оцелелите потомци на чуждоземците не ни говорят с гласа на своите бащи, или пък онези другите, които ни наблюдават отблизо, не се опитват да ни светнат малко в безрадостното ежедневие и да посият искра на надежда в душите на обезверените. Не знам, не ми е дадено да знам. Допускам гори, че е възможно под влияние на външните условия - химически, радиационен фон, стресови ситуации и Бог знае какво още да е настъпило изменение в заложената програма, и още някой вхod в нея да се е отключил.

Така или иначе феноменът съществува.

Ще се опитам да разкажа някои от моите срещи с него и изводите, на които те ме навеждат.

Изказвам само едно мнение или предположение, не се опитвам никого да убедя да го приеме като общовалидно, но гори ако това ви наведе на определени мисли пак ще има полза. Нали най-важната цел е да обединим усилията си, за да сглобим частичка по частичка мозайката за онази единствена, общочовешка истина за нашето съществуване тук на нашата прекрасна зелена планета и обединим усилията си в името на доброто, и на бъдещето на нашите деца.

Та га си го юга на думата.

Преди години се запознах с една жена, за жалост вече покойница, при която често ходех воден и от любопитство, и от желание да разреша някой свой проблем. Какво да се прави, така сме устроени. Или както се казва "Човек съм и нущо човешко не ми е чуждо"

Тя беше пенсионирана учителка и особената си гарба беше придобила най-неочаквано, вече в зряла възраст при най-необикновени обстоятелства. Прибирајки се една вечер в къщи, беше намерила близо до вратата си захвърлено невръстно детенце. Така и никога не се разбра чие беше. Но остана нейно, нищо че имаше вече големи дъщеря и син. Храненичето, което обичаше като свое родно дете и гонесе този гар. Съвсем неочаквано за нея самата, както ми е разказвала, един глас зазвучал в ушите ѝ и започнал да ѝ казва, как да постъпи в определени ситуации, а също и какво да каже на хората обърнали се към нея за помощ. И досега я помня как седеше в малката си стаичка, срещу нея портретът на Владислав Варненчик /с него си говореше/, заобиколена от най-различни предмети, гарени ѝ от благодарни хора, защото ѝ беше казано че трябва безкористно да помога на себеподобните си. След баба Ванга тя беше човекът, който ми е направил най-силно впечатление съзможностите си да предсказва определени събития и да вижда неща невидими за другите.

Взимаше някакъв личен предмет, само на този на когото гледа, опипваше го с ръка и ако беше в подходящо настроение, и никой не я смущаваше, започваше да говори. Много пъти съм присъствал в този момент и никога не успях да разбера какво става.

Тя просто превключваше на друга вълна. Гледаше унесено и определено не ни виждаше, а устата и редяха неспирно дума след дума. Случваше се да спомене някой далечен пра-прадядо, който никой не си спомня, но тя го виждаше, опираваше го с подробности, после се връщаше в настоящето и продължаваше. Мълчаше изведнъж и връщайки се на земята питаше: - Имаш ли някакъв въпрос, който те интересува?

Хората си тръгваха зашеметени от видяното, забравили половината от въпросите си, обзети от страхопочитание пред силата на тази иначе толкова скромна и обикновена жена. А тя никога не отказваше да помогне на нуждаещите се. Такава си беше леля Миче. И ако има нещо друго, за което още не знаем но допускаме, че съществува, ако може да ме види сега, когато седя и пиша тези редове бих искал да и

благодаря отново от мое име и от името на хората на които беше посветила времето си.

За една случка ще ви разкажа, която се случи с мене.

Мястото на събитието беше моята лаборатория както обикновено. Правех си опити с една голяма параболична антена, която бях вкарал вътре да уловя някакъв сигнал от безкрай. И до днес не съм се отказал от надеждата, че рано или късно ще се добера до нещо. Само че както обикновено нещото го нямаше и аз започнах да протестирам на глас, да ругая тези, заради които продължавах да опитвам. После си легнах и заспах. На масичката до главата си си оставих часовника- Сейко, автоматик. На сутринта часовника го нямаше. Помислих си, че е откраднат, макар че беше невъзможно някой да се промъкне през вратата докато спя. Антената запречваше пътя. Отидох на работа все още не соумявайки какво се е случило. Това беше и поводът да се обадя на леля Миче. Обясних и набързо какъв е проблемът. С нея имах връзка и без да присъствам задължително, и даже без да държи нещо в ръка както ставаше с другите. Така че винаги можеше да ми отговори незабавно. Тя това и направи.

- Ще си получиш часовника след три дни и повече не се зараждай с твоите хора.

Това ми каза.

Изминаха три дни. Чаках търпеливо, да видя какво ще се случи.

Точно на третия ден сутринта, ставайки от леглото видях часовника на мястото, където го бях оставил.

Часовникът беше спрят.

Направих една малка илюстрация на това, за което говорим. Разбира се имало е и други случаи, имало е и други такива, които съм наблюдавал.

Ще се опитам да свържа темата с онова, което ви разказах по-напред.

Отдавна имам желание да споделя с някого тези неща, които виждах насиън и които силно ме вълнуват. Просто ей така да разкажа някому и да видя неговата реакция, да чуя неговото мнение. Нали сме хора. Нещо ме човъркаше отвът-

ре, не ми даваше мира. Но знаех, че не бива. Всеки път след като ми беше показвано нещо, ми напомняха, че още не е дошло времето да го разкажа гори и на най-близките си. Това ме тормозеше непрекъснато.

Знаех нещо, пумах се непрекъснато какво е то, а не можех да го обсъдя с някого.

Един път всенак се опитах. Разказах малко на съпругата си да видя тя как ще приеме чутото, пък и на мене малко да ми олекне.

И какво мислите се случи. Не пожелавам никому да го преживее.

Легнах си както обикновено да спя и унасяйки се чух някакъв звук, нещо като съскане, което ме обгръщаше отвсякъде. Не му обърнах внимание, защото егва се чуваше, пък и случва се понякога, нали сме живи хора. Звукът обаче започна да се засилва и когато вече се чуваше съвсем ясно, реших да проверя от къде идва. Опитах се да надигна глава и тогава установих че не мога да се помръдна. Ръцете и краката ми тежаха като олово, главата също. Можех да мърдам само очите си и клепачите. А тоинт непрекъснато се усиливаше. Разбрах, че усилията ми са напразни и просто затворих очи. И тогава потънах в безкрай. Наоколо нямаше нищо, само звукът, който продължаваше да се усиливаш. В един момент се появи бял облак, който като бяла пелена се разстла под мене. Получи се нещо като безкраина равнина върху която лежах аз самия. Забелязах как в далечината бялата маса започна да се навива. Като търкаляща се снежна топка това се търкаляше и нарастваше, приближавайки се към мене и то от всички посоки едновременно. Порастваше с огромна бързина и ми приличаше вече на планина. Пищенето, което чухаш беше вече непоносимо, а грамадата неумолимо се приближаваше, идваше да ме прегази. Нищо не можех да направя, нямаш сили да помръдна, камо ли да избягам.

Лавината се стовари отгоре ми и вече мислех, че умирам, че ще се задуша от неимоверната тежест. Но тя мина през мене и отмина, звукът изчезна.

Станах от леглото, бях вир вода от преживяното напре-

жение. Вече знаех какво е наказанието ако престъпя забраната. Нали и ние по подобен начин тресирате животните, да запомнят задълго урока.

Запомних го и аз.

Тогава не казах на никого какво беше станало. Но както всяко живо същество, наумих си да проверя дали е така. Просто наруших още един път забраната и разказах една друга случка. Вечерта бях нашрек, но нищо не се случи. На следващата пак. И ето че на третата вечер, заспиваийки чух познатото съскане. Започващо се. Размърдах се, все още имах тази възможност. Почаках още малко, звукът се засули, вече не можех да се помръдна. Ясно беше какво ще последва затова започнах с неистови усилия да се опитвам да се отклоня от това състояние. В един момент докато се гърчех като червей, опитвайки да помръдна, наред с тона чух звук като кършени на сухо дърво и успях. Не знам колко време беше продължило това, егва ли по дълго от десетина секунди, но ми се стори цяла вечност.

Отпървах се този път, но ми костваше много усилия!

Убедих се всенак, че работата е сериозна и не бива повече да предизвиквам съдбата. Повече опити да престъпвам забраната не съм правил, търпеливо чаках момента, когато ще ми разрешат да започна да разказвам.

Разрешението го даде през 1987 година. Тогава ми показваха, как ще го дадат на земята с летящите чинии, да си приберат събраното и това земните хора трябва да знаят. Можех вече спокойно да си излея на събраното в душата. Макар че и сега още не зная, с какво тази информация би могла да бъде полезна на хората, с какво тя би променила нещо в този тъй точно измислен свят.

Отначало използувах всяка възможност, когато приятели се съберем по някакъв повод и заговорим за нещата извън нашия свят и представи, да им разкажа по нещо от историите. Така всенак част от информацията излизаше на бял свят. Естествено, най много знаеше и знае за тях съпругата ми, която първа чу за посланието, а и винаги присъства на разговорите. Винаги съм имал усещането, че тя е чове-

кът, който ще ми помогне да напиша за всичко, макар че на нея тази история хич не и харесва. Нейната проста човешка реакция гласи, че това е просто човеконенавистно и няма кака оптимизъм, а хората и без това си имат предосмътъчно проблеми, и никой няма право да отнеме най-хубавото заложено в човека- инстинктът да оцелява винаги и на всяка цена, и надеждата.

Дали наистина бих могъл да ви отнема надеждата?

И все пак нещо ме кара да започна. Толкова пъти я убеждавах, че трябва да го направя. Може би има и нещо друго във всичко това. Нали нищо не става случайно на този свят. И когато ми се откри възможност да продам патента на моята антена в ЮАР, нито за миг не се поколебах. Съгласих се. Казах си - заминаваме незабавно, ще имаме пари да поживеем малко без грижи и там в Претория, на другия край на света ще напишем книжката.

Но не стана така. Половин година живяхме там и така, и не започнахме.

Върнахме се обратно. Можехме да изкараем половин година без да работим, само да седим и да пишем. Но не можех да я убедя. Тя твърдо държеше на свое. И ето, че започнах да търся среща с разни гадатели, които да ми кажат, как да постъпя.

Не съм споменавал досега, че според мене, след всичките ми наблюдения през миналите периоди, някои от тях са просто транслатори на информация, извраща от другия свят. От там изва и тази промяна у всеку един от тях, когато заговори, и изречението слова като че ли са чужди, определено различни от обикновения му начин на изразяване. Моят контакт с мистичното беше приключил, сега търсех някой, който да ми каже какво да правя. Просто да ги попитам, как да постъпя. Не можех сам да се справя, а човекът, който по мое мнение трябваше да ми помогне - не искаше. Времето минаваше. Пропуснах да спомена, че още когато ми гадоха разрешението, ми казаха, че ако започна веднага ще гам шанс на хората да получат бъдеще, макар и не голям.

А той намаляваше с течение на времето. Като песъчинките в пясъчния часовник дните изтичаха, без нищо да се промени.

Може би месец след завръщането си от ЮАР чух, че някъде край София се е явила някаква ясновидка. Елена, така се назива жената, която е някъде от Старозагорските села. Извала га си почива тука, за да бъде далеко от мястото, където всички я познават и непрекъснато я посещават. Не беше успяла да се скрие и тука. Пред къщата, непрекъснато имаше онавка от нуждаещи се от съветите и хора.

Когато я открихме, беше пълно с посетители. Първия ден не можах да се вредя да вляза при нея, но на следващия ден по обяд извадих късмет. Бях с най-малкия си син. Още с влиянето се обърнах към нея:

- Елена, не съм дошъл да те питам за нищо от това, за което другите чакат отвън. Няма да питам за работата, здравето, училището на децата, нищо от това, с което хората те занимават.

- За какво тогава си дошъл, Мирчо? - обърна се тя към мене, а я виждах за първи път.

Случвало ми се е и друг път да го чуя, това е най-малкото, което могат.

- Имам един въпрос, готова ли си да ми отговориш? - минах аз директно към това, което ме интересуваше.

Жената промежна ръце към една малка икона, която стоеше на масичката пред нея, взе я и ме погледна въпросително.

- Какви си, силата, която ти дава възможност да помагаш на хората, има ли нещо против да си напишат книгата?

Тя прошепна въпроса и след миг заговори със строг и повелителен тон. "От пет години сме ти разрешили да го направиш, знаеш, че нямаме нищо против."

Елена изпусна иконата и втрещено ме погледна.

- Коя е тази сила, коя са тези, какво ти казаха?

- Не се вълнувай, моля те. Всичко, което каза е вярно, но би ли ми отговорила на още един въпрос? - изрекох успокоятелно.

Жената очевидно беше развълнувана, чакаше с нетърпение въпроса, за да се опита да голови кои са тия, които и говорят. Искаше отново да се докосне до това непонятното, което я стряскаше и вълнуваше.

- Кажете ми как га постъпя, след като знам, че трябва да започнем да пишем заедно със съпругата ми, а тя все намира повод да откаже?

Елена заговори отново. "Кажи и, че трябва да започнете, да не се плаши. В най-трудните моменти ще ѝ ви подскажем как го направите, така че да прилича на фантастика.

Сеансът приключи. Гледачката остави уморено иконата на масичката, възძъхна и каза. Знаех си аз, че има нещо друго, отдавна го подозирам. Разкажи ми нещо повече.

Разговорът отложихме за друг път, разбира се. Отвън чакаха толкова много хора, не биваше да ги оставям да чакат напразно.

Благодарих и си тръгнах. Може би някой път ще успея да намеря време да отида до онова село и да си поговоря, просто така по човешки с нея.

Пътувах към къщи и си мислех. Значи и по този начин могат да ми кажат нещо, когато пожелаят.

Не след дълго ми попадна една малка книжка със заглавие "Тръс и неговата далечна цивилизация" Донесе ми я един приятел, който знае, че си падам по тези истории. Каза ми, че вътре имало нещо подобно на това, което му бях разказвал. Познавал и авторката. Даже ми предложи да ме запознае с нея.

Прочетох написаното на един дъх. Говореше се за един извънземен посетител, влязъл в контакт с представител на Земята. Ако ѝ интересува с подробности, можете да си я намерите и прочетете. Тръс, представителят на извънземния разум, контактуваше с едно момиче, а това се следеше и описваше от авторката, юрист-следовател. В материала имаше рисунки на извънземните, описвала цветя и животни живеещи на далечна планета

Измина повече от година, докато осъществим срещата. Запознах се първо с авторката - интелигентна и ерудирана жена, върл атеист и противник на всякаакви подобни идеи до

момента, в който беше срещнала момичето. Професионалното и любопитство, което я беше отвело при него, беше прерастнало в страстен интерес, а по-късно я беше направило отялен защитник на идеята за съществуването на извънземен разум. Беше променена изцяло.

Когато заговорихме на тази тема просто не забелязах как са минали няколко часа. Ани, това е името ѝ, ми обеща среща с момичето и неговият извънземен приятел, но след като попита възможно ли е това. Обади се по телефона още същата вечер, за да ми съобщи, че трябва да отида при тях на 19,22 или 23 същия месец. Тогава Тръс щял да бъде при тях и ще ме очаква.

На 22-ри след обяд бях там. Бях се подгответил предварително. Не знаех колко време ще ми бъде дадено да задам въпросите си и затова предварително си ги бях написал. Бяха подредени като алгоритъм на машинна програма и предполагаха еднозначни отговори - да и не. В единия клон отговорите следваха развитието на моята история, разбира се без да вкарвам цялата информация вътре. Те просто трябваше да потвърдят или отрекат, нещата, които бях известти само на мен. Споменавах и Библията, защото, макар че до този момент не я бях чел подробно, подсъзнателно усещах, че част от истината е скрита в нея. Искрено казано спомнях си отделни пасажи, които баба ми ми разказваше когато бях малък.

И така разговорът започна.

Момичето ми отговаряше без да се запъне и точно следващо развитието на моите сънища, и това с Библията, и то се оказа вярно. На края нак си попутах за книгата, която би трябвало да напиша.

"Досега трябваше да е готова" ми каза тя.

- Добре, въпреки закъснението имаме ли шанс ако я напишаме? - попутах. Имам пред вид нас хората по земното кълбо.

- Имате, но само 2-3 процента.

Твърде малко ми се струва, макар че да спечелиш от това или лотария е още по-малък. - си помислих.

Беше ми много интересно. Искаше ми се разговорът да

продължи. И той продължи със съгласието на Тръс. Зададох още няколко въпроса на това, което съм виждал, но внимавах да не вмъквам в тях нещо, което би могло да гage възможност да интерпретира свободно. Просто проверявах за себе си истинността на чутото. Все още не бях сигурен, че предава чужди мисли.

Запитах за случая с еднооката жаба. Просто исках да знам това, което видях в лабораторията за биотехнологии истината ли беше. Не бях казвал нищо по този въпрос нико на нея, нито на Ани.

- Отново ли правиш проверки - започна тя. - От разговора до тук не се ли убеди?

И без да чака отговор продължи.

Тогава ти не вярваше, че ние владеем биотехнологията и поискама да ти направим жаба с едно око в средата като променим ДНК-то и. И т. н., и т. н.

Тя просто опиша цялата случка такава каквата си беше, без да пропусне нищо.

Онемях. Истина беше това, което ми каза. И все пак имах чувството, че тя като че ли чете мислите ми. Аз все пак съм човек техничар, считам че умея да мисля логически и винаги независимо от всичко се опитвам да открия, къде се крие истината. Много пъти съм се питал, гори и след този случай, къде в същност е тя. Имам пред вид това, за което говорим в момента. Та цялата тази информация, която момичето монотонно и безпристрастно редеше, излизаше като от паметта на компютър. Ако отхвърлим възможността този тип хора да могат да улавят информацията, заложена във въпроса и да връщат верния отговор, няма ли и друга, при която всички те да са вързани към един глобален разум, който за всеки от тях да бъде нещо лично, но той да пуска по малко информация на всеки един поотделно и така да дава нещо на хората. Дали ще бъде Тръс или Kuki, дали иконата ще говори или гласът на Владислав Варненчик, те всички ни носят по нещо, дават ни възможност да узнаем.

След четири часа разговор се разделихме с Тръс, Мариана и Ани. Главата ми гъмжеше от въпроси

Но не само моята. Авторката на книжката Ани, която както винаги присъстваше на разговорите и зорко следеше разговора на нашата дискусия, също се чувствува разбита. Толкова пъти бяха говорили с него, толкова страници бяха изпълнили с описание и рисунки на животни и цветя, на създания от различен вид, които той охотно им описваше. А сега митът се оказа развенчан. За тях Тръс беше от господарите на онзи невидим свят, който виждаха само в сънищата си и представите, а той се оказа от енергийните роботи. Не знам дали трябваше да го направя, но накрая на разговора ни аз си позволих да го запитам дали не е такъв. И той го потвърди.

- Защо тогава толкова време ги занимаваш с измислици за цветя и тревички, за планети извън слънчевата система, за същества населяващи тези планети и всичко останало? Та ти за тях си като бог, а не само обикновен изпълнител, какъвто каза, че си всъщност.

Не вярвам да беше прав, когато отговори, че те просто не са знаели какво да го питат. Или излиза, че той ми казва това, което искаш да чуеш, или пък ти връща огледалния отговор, за което вече споменах по-горе. Значи ли това, че ако се яви самият Папа и го запита дали Господ съществува, той ще му отговори, че е вярно и то с чиста съвест.

Все пак как га повярвам и на какво? Кой все пак говореше? Семух се, че сред въпросите се споменаваше и Библията. Интересувах се, дали те са ни я дали и то потвърди. Затова реших да си купя една и да се опитам да я прочета. Наистина не вярвам, оригиналът да се е запазил до наши дни, но все нещо вярно би трябвала да се е запазило, въпреки старанието на канониците да вкарат и своята гледна точка вътре.

Речено, сторено.

Четях бавно и упорито, опитвах се да разбера смисъла скрит в нея. За себе си открих нещо, но не се наемам да го разяснявам. Всеки би трябвало сам да се опита. В Светото писание е написано доста, опитайте се сами да си намерите отговорите.

В основата е всевечната борба между доброто и злото, започваща от сътворението на света и минаваща през ця-

лата човешка история. Единство и борба на противоположностите. Невидимият добър и милостив Бог и лукавият Сатана, проводник на злото се борят за човешката душа, за господство над света на смъртните и това се усеща почти във всеку пасаж.

На кой от двамата подхожда повече да лее кръв и да се упойва от уханието на горяща плът?...

Кой победе хората на Мойсей през пустинята?

Кой видигна ръката на Авраам с ножка над собствения му син?

Мисля си просто, че единият от тях отдавна го няма тук на Земята и даже около нея.

И кой в същност ни управлява?

А борбата със злото е трудна. Пък и дали бихме могли ние с нашите прости човешки критерии да определим със сигурност кое е добро и кое зло, и сами да намерим верния път? - Как да разберем къде се крие то и как бихме могли да му се противопоставим. А искаме ли?

Не е ли по-силно преклонението пред златния телец от благоговението пред маслинената клонка?

Не са ли по-силни егоизмът, користта и сребролюбието от добротата и милосърдието?

Вълната от жестокост и насилие почти помете хилащи останки от добро останали в душите на нашите съвременници и победоносно продължава да се вихри около нас. Ревът и се долавя в грязавия вой на китарите по големите сцени, в монотонните речитативи на нашумели песни, в предсмъртните крясъци на слаботелесни нещастници, дръзали да надигнат глас срещу войнствращи дебелаци, популярни герои от известни екшъни.

Мантрата на злото се носи около нас и звъни в ушите ни.

И ако само седим и чакаме, няма да постигнем нищо. А и когато видим ясно къде сме, може да е вече много късно, може да е свършено.

Нека всенак се опитаме да направим нещо за своето бъдеще, нека всенак се обединим в името на доброто. Нека попърсим начин да се противопоставим, нали в нашата човешка същност има и добро. Нищо че сме слаби, нищо че сме смъртни, нищо че сме само Хора...

**А дали сме били пра
ще отсъди този,
който ни е създал,
зашто
само Нему принадлежи
това право!!**

СЪДЪРЖАНИЕ

След Марс	3 стр.
Сънят	14 стр.
Историята на сътворението	17 стр.
Срещи с другият свят	38 стр.